

234. Рѣчи съ окончяніе на съгласнѣ буквѣ приимѣть на края *ъ* или *ь*, на кои-то гласѣ-тѣ не ся чюе цѣль, та остоять *полгласны*.

За бѣлѣ жв. *ъ*, на край рѣчь кога ся при-
дружи при неж и членъ *тѣ*, като остане всрѣдѣ
рѣчь-та добыва си естественый гласъ на *ж*; ка-
то *чловѣкъ-тѣ* изговоря ся като да е писано *чло-
вѣкъ-тѣ*; а *ь* на край имена отъ мѣжскый родъ,
кога ся прибавя при *тѣхъ* и членъ *тѣ*, добыва
си естественый гласъ на мягко *ж*; като: *учи-
тель-тѣ* изговоря ся *учител-жѣ*. А пакъ на край
имена женскый родъ, при кои-то ся прибавя
членъ *та*, *ь* остая *полгласна*; като: *смерть-та*
изговоря ся *смерь-та*.

235. На край рѣчь, слѣдѣ съгласнѣ бу-
квѣ, *ъ* ся пише: а) у имена мѣжскый родъ;
като: *народъ*, *апостолъ*, *волъ* и пр. освѣнъ
тыя, что имѣть окончятелнѣ съгласнѣ *ж*,
ч, *ш* и нѣкон на *р*, *л*, *н*, слѣдѣ кои-то ся
пише *ь*; като: *мѣжъ*, *орачъ*, *кошъ*, *пастыръ*,
учитель, *конъ* и пр.

б) Усѣчено - то окончяніе въ мѣжскый
родъ отъ прилагателны имена, кои-то имѣть
плѣно окончяніе на *ый*; като: *святый*, *святъ*;
длгый, *длгъ* и пр.

236. На край рѣчь слѣдѣ съгласнѣ бу-
квѣ *ь* ся пише:

а) У всичкы имена отъ женскый родъ
съ окончяніе на съгласнѣ буквѣ; като: *прѣсть*
(земя); *крѣвь*, *смерть*, *радость*, *кость* и пр.